

Pescarul Picioare-Lungi, cocostârcul, își pusese în gând un lucru din cale afară de greu. Voia să învețe aritmetica, și asta cu tot dinadinsul.

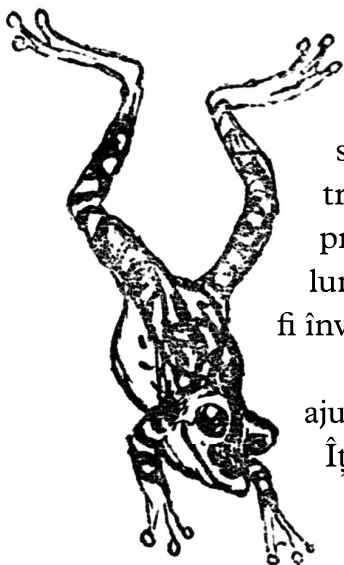
— Ce ți-o fi trebuind ție aritmetică? îl necăjea însă libelula. Pentru un sărman cocostârc e destul și dacă știe să-și numere cele două picioare.

Picioare-Lungi răspunse, dând din cap cu înțelepciune, ca un pescar bătrân ce era:

— Ție ți-e ușor. Ce vrei?!

Din coadă de iepure, sită de mătase nu faci. De tine știu bine că nu se prinde nimic. Dar un meșteșugar sărac ca mine știe că în viață nu faci nicio ispravă dacă n-ai habar de doi ori doi. Așa-i, vecină, sau nu?

Vecina, broasca Ochi-Bulbucăți, tocmai scosese capul dintre turbării. Auzindu-l, se trase repede înapoi și orăcăi din apă că ea nu prea este la ea acasă când e vorba de științele lumești, că n-a învățat la școală, și chiar dac-ar fi învățat, în ora de aritmetică tot ar fi dormit.

— Mie însă – se înfoie cocostârcul – mi-e de ajuns să mă uit la dumneata, ca să învăț a socoti. Îți număr picioarele.

— Da' ce, eu sunt mașină de calculat? mulțumi Ochi-Bulbucăți pentru atenție și se vârî în nămol atât de adânc, încât nu-i mai rămaseră afară decât cele două picioare de dinapoi.

— Eu unul mă mulțumesc și cu astea, clămpăni Picioare-Lungi, voios. Îți scot eu numaidecât papucii din ele. Tic-tac, clip-clap, ieși afară să te pap!

Și n-ar mai fi apucat să cânte niciodată, seara, pe marginea lacului, broasca Ochi-Bulbucăți, dacă un vitejel-subțirel nu l-ar fi pocnit, pe neașteptate, pe meșterul pescar Picioare-Lungi drept în vârful capului. Vitejelul era îmbrăcat într-o haină galbenă, tivită cu catifea neagră, și avea la șold o sabie ascuțită, ca vârful acului.

Cu această sabie, ba chiar numai cu vârful acesteia, îl pocni pe meșter în moalele capului de-l făcu să lase broasca pe dată și să se întrebe cu spaimă de unde i-a venit usturi-mea aceea arzătoare.

— Mă numesc Bărzăun și locuiesc în viespar, se recomandă zveltul cavalier, ca un om bine-crescut. Adică Tăun-Bărzăun-Zumzăiescu-Zumzăiești.

— Ba eu ți-aș zice mai bine Bărzăun Țepeluș-Sfredeluș.
— Vă stau la dispoziție, zise viteazul și dădu onorul cu sabia, după cum se cuvenea.

— Mi-e totuna dacă ești Bărzăun-Tăun sau Zumzăiescu-Bărzăun, numai încetează odată și nu mai tot învârti unealta aceea smintită. Spune-mi mai bine ce meserie ai.

— Sunt căpitan de arnăuți la curtea boierului Ursache – se înclină Tăun-Bărzăun, îndoindu-se de mijlocul zvelt.

— La mai mare, stimate domn! Adică, mai bine zis, să nu creșteți prea mare, zise Picioare-Lungi clipind încurcat. Poate ați binevoit să veniți ca să-mi puneți sechestru pentru neplata impozitelor? De-i așa, cu supunere vă raportează că sunt un biet pescar sărac, atât de sărac încât în afară de ce-i pe mine, nu mai am nimic. Și nici astea nu fac cine știe ce, căci eu port aceeași haină și iarna, și vara.

Și de atâta mizerie, meșterul Picioare-Lungi se ghemui ca o cioară-chioară. Îi veni însă numaidecât inima la loc, ba se mai umflă în pene, când îl auzi pe căpitanul de arnăuți zicând:

— N-am venit pentru impozit, ci ca să mă împrumuți cu puțină minte.

— Cu asta vă pot servi. Am așa de multă, că nici nu mai știu ce să fac cu ea.

— Ei, frățioare, dacă ești atât de înțelept, să-mi spui mie ce s-a întâmplat cu boierul Martin Ursache. Sunt cinci luni în cap de când nu mai știm de soarta lui. Întreaga curte boierească este în doliu din cauza asta.

Cocostârcul grăi cu adâncă înțelepciune, ascunzându-și sub aripă piciorul drept:

— Domnule și viteazule căpitan, nu vă pot spune decât atât: eu nu l-am mâncat.

— Te cred pe cuvânt. Ca să înghiți o gălușcă ca boierul Ursache, trebuie să ai gâtlej, nu glumă.

— Nu l-am văzut scăldându-se prin stuf și nici înotând prin lacuri.

— Cred și eu, că nu-i prea plăcea apa. Mai bine petrecea toată iarna dormind decât să se spele.

Picioare-Lungi clămpăni din plisc:

— Asta-i tot ce știu, atâta-n minte ți!

Înciudat, Tăun-Bărzăun scoase iar sabia din teacă. Văzând așa, meșterului Picioare-Lungi îi veni – de frică – o nouă idee:

— Știți ce, viteazul meu domn? Să facem o plimbare până la vila mea de vară. Poate ne vine ceva în minte.

Și, cât ai clipi din ochi, iată-i pe amândoi sus, pe turnul din sat, de unde se vedea până hăt-departe, peste șapte ținuturi.

— Vedeți, viteazul meu domn, pădurea aceea deasă dincolo de al șaptelea ținut?

— O văd.

— Ei bine, între marginea de dincoace și marginea de dincolo a acestei păduri se află un gorun bătrân. În gorunul acesta locuiește pustnicul Buhoci, un învățat vestit, cu ferestre la ochi. Prin ferestrele acelea sunt sigur că-l poate zări pe boierul Ursache, oriunde s-ar afla acesta, tolănit cu burta la soare.

Credinciosul căpitan de la conacul boierului Ursache nu mai avu nevoie de alte lămuriri. În zadar încercă să-l oprească meșterul

Picioare-Lungi la masă, îmbiindu-l cu broaște prăjite și tocăniță de șerpi. Tăun-Bărzăun nu mai putea sta locului. Încălăcând pe Zefir, el se avântă dintr-odată până peste șapte ținuturi.

Se nimeri ca pustnicul din vârful gorunului să fie chiar afară, pe prispa scorburii, citind pe o frunză uscată de podbeal.

Bâzâi și zumzâi mult și bine în jurul lui bărzăunul, dar el ochii de pe frunză nu și-i ridică.

— Când mă dedic științei, nu aud și nu văd nimic, grăi bătrânul savant plin de demnitate.

În acel moment, un șoricel de pădure chițai de sub frunzele uscate. Savantul Buhoci aruncă hrisovul și înghiți șoricelul.

Așa de emoționat fu Tăun-Bărzăun văzând una ca asta, încât nu se opri decât pe arborele vecin, de unde spuse, bâlbâindu-se, tot ce avea pe inimă. Viteazul cavaler vârgat se temea ca nu care cumva pustnicul din vârful gorunului să-și încerce și pe spinarea lui știința.

— Prearespectabile savant – grăi el –, sfătuiește-mă unde să-mi caut stăpânul, pe viteazul și nobilul boier Ursache. S-au împlinit cinci luni de când nu mai știm nimic de soarta lui, și din pricina asta toată curtea boierească este în doliu.

Buhoci își suflă penele din jurul gurii și răspunse:

— Să mă uit în însemnările mele. Din ele pot afla tot ce este și ce nu este.

Scormoni el cât putu prin coaja copacului și deodată strigă:

— Am aflat ce-i cu domnul Ursache!

— Spune-mi, spune-mi, să știu și eu! zumzâi căpitanul de arnăuți.

— Domnul Ursache a dispărut.

Uimit, Tăun-Bărzăun pocni din pinteni.

— Atâta înțelepciune zău că n-am mai pomenit! Dar unde am putea da de urma Măriei Sale?

Savantul Buhoci își aruncă privirea spre zorelele încolăcite pe trunchiul bătrânului gorun. Pasămite acestea îi serveau drept ceas. Cum tocmai începuseră a se închide, zorelele arătau că se apropia amiaza.

— Îmi pare rău, dar nu mai am vreme de pierdut. Mă grăbesc să iau masa. De altfel, căutarea domnului Ursache nu este o ocupație demnă de un savant ca mine. Asta-i treabă de scamator, cum ar fi, de pildă, domnul Viclenescu-Șterpelici.

— Și unde locuiește acest Viclenescu-Șterpelici?

— La reședința sa proprie, castelul din Vulpești. E numai la câteva sărituri de vulpe de aici.

Cu aceste cuvinte, Buhoci se închise în bibliotecă, iar Tăun-Bărzăun o luă din loc. Credinciosul căpitan al boierului Ursache era atât de îngrijorat de soarta stăpânului său, încât abia apucă să soarbă zeama a trei pere sălbatice; atât de mare îi era jalea, încât doar la trei stupi de albine sălbatice izbuti să bată, cerând un strop de miere. Inima îl dorea așa de tare, încât abia putu să tragă un pui de somn de vreo trei ore, legănat pe frunza unui tei cu cercei.

În felul acesta, Tăun-Bărzăun sosi la castelul din Vulpești tocmai când soarele cobora spre asfințit. Acolo se întuneca mai devreme decât în alte locuri, deoarece castelul era puțin cam scund. Doar poarta se afla la suprafața pământului, dar stătea pitită sub o tufă de grozămă. Cât despre frumoasele încăperi ale conacului, ele erau cu totul ascunse sub pământ.

La sosirea lui Tăun-Bărzăun, locatarii nu se aflau în castel. Ei se tăvăleau pe iarba din curte.

— Ia uite cum miroase pe aici a vulpe! se miră călătorul. Pesemne că am greșit adresa.

Auzind zumzăitul din iarbă, niște puișori mărunți de vulpe ridicară capetele și începură să strige voioși:

— A sosit cina, a sosit cina!

Tăun-Bărzăun privi în jur, înspăimântat. Nu cumva despre el o fi vorba? Ei, frate Bărzăun, ai face mai bine să te prezinți!

— Mă numesc Tăun-Bărzăun și-l caut pe domnul Ursache, se recomandă el, salutând după cele mai alese maniere.

Vulpanii se împrăștiară care încotro, chelălăind și dându-se de-a rostogolul prin iarbă, deoarece meșterul Viclenescu le trăsese vreo câteva cu o nuiă lungă din lemn de vișin. Rânjind amabil, Viclenescu-Șterpelici întinse apoi mâna oaspetelui:

— Bine ai venit, dragă vere!

Uimit, Tăun-Bărzăun îl măsură din ochi pe gospodarul cel deșirat.

— Cu domnul Viclenescu am onoarea?

— Cu el, cu el, răspunse gazda, luându-și de pe cap scufia cu ciucuri.

— Nu cumva vă numeați mai înainte Vulpe? întrebă bănuitor căpitanul.

— Ba da, răspunse celălalt, strâmbând din nas. Dar de când sunt stăpânul acestei case, mi-am schimbat numele. Acum mă numesc Viclenescu-Șterpelici de la Vulpești.

— O fi avut dumnealui destule motive de și-a schimbat numele. Pe timpul când se chema Vulpe săvârșise atâtea fărădelegi, încât îl cunoștea lumea ca pe un cal breaz. Afară de asta, numele nou sună mai boierește decât cel vechi.

Tot vorbind așa, Tăun-Bărzăun se așeză pe iarbă, fericit nevoie mare la gândul că se înrudea cu o asemenea față boierească. Nu se putu stăpâni totuși să întrebe cum și în ce fel erau neamuri.

— He-he-he, dragă cuscre, chicoti Șterpelici, păi... cam pe departe. He-he-he! I-am făcut odată un serviciu mare de tot iubitului tău unchi. La rândul său, mai târziu, m-a servit și el pe mine. Atunci m-am declarat rudă cu întreaga familie.

Lihnit de foame după un post cam îndelungat, vulpoiul mâncase odată un cuib întreg de viespi. Acesta era nemaipomenitul serviciu cu care se lăuda acum. Dacă Tăun-Bărzăun ar fi știut de una ca asta, de bună seamă că n-ar mai fi zâmbit atât de respectuos când meșterul Viclenescu-Șterpelici îi prezentă familia:

— Madam Viclenescu.

— Domnișorul Pungășelu.

— Domnișoara Viclenița.

Tăun-Bărzăun nu mai putea de bucurie văzând cu ce familie de neam se înrudea. Se roti în zbor în jurul fiecăruia, făcând să-i sclipească uniforma elegantă, încât domnișoarei Viclenița îi veni poftă să danseze. Tocmai întinsese gingașele-i lăbuțe spre căpitanul de arnăuți, când taică-său îi trase un bobârnac în creștetul capului.

— Fugi repede, micuța mea, și pune-ți mănușile! Cum o să dansezi fără mănuși cu un cavaler așa de elegant?

Și Pungășelu își îmbrățișă fără mănuși oaspetele, trăgându-l însă așa de aproape de gură, încât, de frică, acesta nu mai știa nici pe ce lume se află.

— Măi neastâmpăratule! îl certă Viclenescu, croindu-i una peste spate. Dă-i drumul imediat cumătrului Bărzăun!

— Voiam să mă uit și eu mai bine la sabie! se răsfăță chicotind Pungășelu, după care se repezi într-un tufiș din care se auzise mai adineauri un chițait de șoarece.

Șterpelici se întoarce, scuzându-se, spre musafirul care zumzăia jalnic pe o frunză de alun.

— Cam iute copilul, dar are un suflet ca pâinea caldă. Dacă ai și cum îi iubește pe musafiri! E-n stare să-i mănânce, așa de dragi îi sunt!

— Dar mi-a rupt mantaua, se plânse Tăun-Bărzăun.

— Nu-i nicio nenorocire, cuscre dragă, îl mângâie delicat vulpoiul. Până mâine-dimineață, ți-o coase camerista. Că doar n-o să lăsăm noi să plece un musafir așa de drag pe întunericul ăsta.

— Dar mă așteaptă și pe mine cei de acasă, gemu trist bărzăunul. Dacă-i părăsesc și eu, o să-și ia lumea în cap de supărare.

— Dar ce, i-a mai părăsit cineva?

— Of, ne-a părăsit bunul și milostivul nostru boier, domnul Ursache! S-a pierdut de parcă l-ar fi înghițit pământul. Întregul conac din Ursulești îl jelește.

Auzind așa, ochii cumătrului Viclenescu-Șterpelici sticliră de parcă i-ar fi scăpărat scânteii din mustăți. În clipa următoare însă el scoase un vaiet atât de grozav, încât cât ai clipi din ochi, întreaga familie se adună în jurul lui.

— Ce-i cu tăticu'? Doar nu vine lupul?

Vulpoiul își acoperi ochii cu mâinile, ca să nu se vadă cum îi șiroiesc lacrimile, apoi își îmbrățișă copiii.